პროლეტარებო ყველა ქვეყნისა, შეერთდით!

ფასი სამი შაური

ტარტაროზი

№ 93 კვირა, 27 მარტი 1927 წ. № 93

ჩან-ძო-ლინს და სუნ-ჩუან-ფანს ჰკრეს პანღური შანხაიში;
მიაყოლეს უცხო ძალაც, გადარეკეს როგორც თხები;
ზეიმი აქვთ დღეს მებრძოლებს,—წინ მიუძღვის ჩან-კაი-ში;
განწირული გენერლობა სოროს ეძებს, ვით ვირთხები...

იხ. კონკურსის შედეგი მე-15-ე გვ.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

ფასების დაკლების კამპანია

— ნეტავი შიმშილით გამეფშიკა ფეხები და ტარტაროზს ხელში არ ჩავარდნოდი. ხალხო და ჯამაათნო, გაგონილა ასეთი ამბავი! რაღაც თორმეტ თუმნს მაძლევს თვეში, ე ჩემი ცოდვით სავსე ტარტაროზი დ ლამის არის ცხვირიდან ამომადინოს იმდენს მარბენინებს ხოლმე დილიდან საღამომდე აღმა-დაღმა. დასწყევლოს ჩემმა გამჩენმა მისი სახსენებელი!.. კაცო, მაგისთვის არც ახრანა ტრუდა არსებობს,არც კოლექტიკური ხელშეკრულება,არც შრომის კოდექსი, არც შრომის ინსპექცია!... ჰოი, ღმერთმა დააქციოს ის წუთი და საათი, რა წუთსაც და საათსაც მე ტარტაროზის რედაქციაში შემოვდგი ფეხი!

— რა დროს მოსვენება და ძილია,—ღრიალებს ის შეჩვენებული,— ხომ იცი, დღეს ეს კამპანია უნდა ჩავატაროთ, ხვალ ის კამპანია უნდა გავატაროთ; ეს საბჭოების გადარჩევა არისო, ეს ბიუროკრატების წინააღმდეგ ბრძოლა არის, ეს კიდევ—რეჟიმ ეკონომია, ეს, ეს, ეს...

აი, ახლაც, ფასების დაკლების კამპანია უნდა ჩავატაროთო!—მიბრძანა ტარტაროზმა!

— მერე მე რა, სადაური კომერსანტი მნახე, მე ჩემს დღეში ჩოთქი ხელში არ ამიღია, არც ვაჭრათა ვყოფილვარ, არც ნოქრათ! პოლიტიკური კამპანია რომ იყოს, კიდევ ჰო, ჯანი გავარდეს—საქმეს გავიჭირვებ, ნემსის ყუნწში გავძვრები და რამეს ვიზამ-მეთქი, ფასების კი არაფერი გამეგება და თუ თავი შენი გიყვარს, გამანთავისუფლე-მეთქი.

— ჩეპუხა!—ჩაიცინა იმ რჯულზე ხელაღებულმა. მონდომება იყოს, თორემ სხვა არაფერია საჭირო. წადი, ჩამოიარე ჩვენი კოოპერატივები, დღევანდელი ფასები ჩაიწერე, ისე რომ გამგემ ან უფროსმა ნოქარმა ვერ შეგნიშნოს; ერთი კვირის შემდეგ ისევ ჩამოუარე, ძველი და ახალი ფასები ერთმანეთს შეადარე და თუ აღმოჩნდა, რომ ფასები ერთ დონეზეა, სჩანს დაკლების კამპანია არ ყოფილა ჩატარებული! ადეგი და ყველაფერი მომახსენე. შეიძლება კიდევ ზოგიერთ გავლენიან პირებს ინტერვიუ გაუკეთო.

რა უნდა მექნა! თავი დავუკარი, პორტფელში ერთი თაბაღი ქაღალდი ჩავდევი, მუშგლეხინის ინსტრუქციაც თან მივაყოლე,სხვა ორგანოების მოწოდებაც ზედ დავურთე, ერთ ყურში შავი ფანქარი გავიკეთე, მეორეში წითელი და დიდის სიფრთხილით შევაღე მუშკოოპის სადგომის კარები კირკის ქუჩაზე. მივყვები ფეხაკრეფით მარმარილო კიბეებს, მაგრამ ფეხები უკან მრჩება, რადგან ვიცი, ვ...ან მექნება საქმე. კარგათ მახსოვს ამხ. ვანოს პატივისცემა, როდესაც ის პოლიგრაფის გამგეთ იყო, ხოლო ...ქვენი მონა-მორჩილი გალაქტიონი მუშგლეხინში ვმსახურობდი რევიზორის თანაშემწეთ. დამავალეს პოლიგრაფის გამოკვლევა... აკი გამოვიკვლიე კიდეც! ისე მიფრინა მამაცხონებულმა, რომ როცა გამახსენდება ეს ამბავი, სულ ელეთ-მელეთი მომდის ხოლმე.

— უბირაისა ოტსუდაო! შენ ხომ საქმე არ შემოგლევია, რა დროს გამოკვლევა არის, ხვალ-ზეგ ჯამაგირები უნდა დავარიგო და თქვენისთანა ჩინოვნიკებისთვის, სადა გვცალიანო!

მინდოდა მეთქვა:

— ვანო ჯან, ჩემი ბრალი არ არის თქვენი შეწუხება, ხომ იცი—სამსახურია, მოვალეობაა...

— წადი რაღა!—დამიყვირა ისევ,—როცა მოვიცლი, მე თვით...ნ დაგირეკავ და მაშინ მოდიო.

მეც ც...ათ გამოვტრიალდი და სულ ორ წუთს არც კი გაუვლია, რომ ჩემს სამუშაო კაბინეტში ფხაჭაი ვქენი. სრულ 9 თვე ველოდე, აი, საცაა დამიძახებს მეთქი... მაგრ...მ თქვენც არ მომიკვდეთ.

ეჰ, რაღა ბევრი გავაგრძელო, როგორც იყო და არ იყო, მოვიკრიბე მთელი ჩემი გამბედაობა და ერკოოპის გამგეობის თავმჯდომარის კაბინეტში კარები შევაღე.

— რაზე გარჯილხართ?—თავაზიანათ შემეკითხა ამხ. ვანო!

მე ასეთ თავაზიენობას არ მოველოდი და სიხარულისაგან კინაღამ ორთაჭალის გმირივით დავიყროყინე.

—ფასების დაკლების კამპანიის შესახებ მეკითხებით? მაგრამ თქვენთვის უმჯობესი იყო გაზეთი„მუშა“წაგეკითხათ და იქ გაიგებდით, თუ რა გააკეთა მუშკოოპმა ამ მიმართულებით.

— „მუშა“ წაკითხული მაქვს... მაგრამ მაინც...

— მაშ რაღა გინდა...

— ისა, რომ უფროსი—ტარტაროზის შესახებ მოგახსენებ,—ვერ არის მთლად კმაყოფილი არსებული გაიაფებით. და უნდა გაიგოს თუ რას აპირობთ კიდევ ამ მიმართულებით.

— არ არის კმაყოფილი! რატომ იქნება, მე ვიცი ლილა ეხარჯება თუ ლოხოსტაკი! მე კი რაც დავუკლე ამითაც დიდი თანხა დამაკლდა. თითქმის 80 ათასი მანეთი! ჰო და საიდან უნდა ავინაზღაურო ეს თანხა! თქვენ კი, შვილოსა, თვით თქვენ რას აპირებთ, განა თქვენ კი არ შეგეხებათ ეს კამპანია?

— რასაკვირველია, შეგვეხება! ჩვენს რედაქციას დიდი მიღწევები აქვს ამ კამპანიაში!

— ფიცი მწამს, ბოლო მაკვირვებს... ორი შაურის მაგიერ—სამი შაური, რას ნიშნავს?

— თქვენ ცდებით, ამხანაგო ვანო, თუ ამ უმნიშვნელო მაგალითით გინდათ გაზომოთ „ტარტაროზის“ მოღვაწეობა საქონლის გაიაფების საქმეში?

— ჯერჯერობით მე სხვა მაგალითი არა მაქვს ხელთ!

— მაშ, ის არაფერს ნიშნავს, რომ დიდი ბრიტანეთის გარეშე საქმეთა მინისტრი ჩემბერლენი ხუთი გროში გავხადეთ? რაც შეეხება მუსოლინს, პილსუდსკის, ვანდერველდეს, პუანკარეს და სხვა პატივცემულ გვამებს, განა „ტარტაროზის“ წყალობით არ გახდენ ისინი ასე ადვილათ ხელმისაწვდენი? ვინ გინდა რომ დღეს ამ პატივცემულ გვამთა სახელს არ ახსენებს, განა ეს არ შედის ჩვენ მორიგ კამპანიაში!

— თქვენ მართალი ხართ!... ღიმილით დამეთანხმა ვანო. მაგრამ ეს საქონელი, რომელიც თქვენ ჩამოსთვალეთ, ისეთი თვისების არის, რომ მშრომელ ხალხს მისი არც ტყავი გამოადგება და არც ძვალი. მიმდინარე კამპანიის მიზანი კი იმაში მდგომარეობს, რომ ფასების დაკლებამ პირდაპირი დადებითი გავლენა მოახდინოს მუშის ბიუჯეტზე...

— კეთილი და პატიოსანი! ჩვენმა რედაქციამ სწორედ ეს გარემოება მიიღო მხედველობაში და გადასწყვიტა—ის მუშა და მოსამსახურე, რომელიც გამოიწერს გაზეთ „მუშას“, ჩვენს ჟურნალს ფეშქეშათ მიიღებს...

— ყოჩაღ, ტარტაროზ!—შემოჰკრა ტაში ვანომ! მაგრამ ერთი ეს მიბრძანეთ--თუ ჟურნალს მუქთად არიგებთ, ხარჯებს რომელი წყაროებიდან ჰფარავთ?

— ეს ჩვენი, რედაქციის შინაური საიდუმლოებაა ამხანაგო ვანო და...

— მაგრამ თუ ჩვენი საერთო ინტერესები მოითხოვს მაგის გამომჟღავნებას? სთქვი რაღა!

— ყოველშემთხვევაში, ეს მე არ შემიძლია! მე ტარტაროზის უბრალო, ტეხნიკური თანამშრომელი ვარ და ვასრულებ იმას, რასაც დამავალებენ!

— კეთილი! წადი და ამ ცოტა ხანში თვითონ შემოვივლი თქვენს რედაქციაში და ტარტაროზს მოვსთხოვ მაგ საიდუმლოების გამხელას, იქნებ მეც გამომადგეს.

მოწიწებით თავი დავუკარი და გარეთ გამოვედი. ახლა დღე-დღეზე მოველით ამხანაგ ვანოს და მის ტკბილ საუბარს ჩემს სულთამხუთავ რედაქტორთან...

ცოდო გამხელილი სჯობსო,ნათქვამია,მე უფრო იმიტომ მიხარია ამხ. ვანოს მოსვლა ჩვენს რედაქციაში, რომ მინდა დავიმარტოხელო და კრედიტოვანიეს შესახებ მოველაპარაკო... იმედი მაქვს, უარს არ მეტყვის... და თუ უარი მითხრა, მეტი გზა არ მაქვს, წყალში უნდა გადავარდე. შიშველ-ტიტველი, ხომ ველარ დავრჩები ამ ზაფხულში.. დეე, მაშინ ჩემი ცოდო ზიდოს ტარტაროზმა.

კოლონა.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

წმე!..

ხულიგნობამ იკლო. მოსალოდნელია რომ ამ ზაფხულზე კვლავ იმატებს.

გაზეთებიდან.

ვინ არ იცის, თუ რა ძნელია საზოგადოებრივ ასპარეზზე მუშაობა, განსაკუთრებით მაშინ, როდესაც დანამდვილებით იცი, რომ სამასს მანეთს არავინ მოგცემს თვეში ამ მუშაობისათვის.

სწორედ ასეთი დაწყევლილი ბედი ხვდა წილად ეხლა უკვე საზოგადოებრივ ასპარეზიდან დროებით ჩამოშორებულ ვალიკოს.

პირველი მეტად გაბედული და სახიფათო ნაბიჯი, რომელიც გადადგა ვალიკომ, ეს იყო კედლის გაზეთის ჩამოხევა.

მეორე დღეს მუშკომთან შეხლამ გადაწყვიტა ყველაფერი. ვალიკოსა და საზოგადო მშვიდობიანობის შორის შავმა კატამ გაიარა.

— შე ოჯახდაქცეულო, მიმართა მუშკომის თავმჯდომარემ ვალიკოს, რას ერჩოდი იმ ორ ფურცელ ქაღალდს, რომ ჩამოგლიჯე!.. შენზე ხომ არაფერი ეწერა?!.

— მე არაფერიც არ ჩამომიგლეჯია, შეუტია ვალიკომ. მაგრამ ხალხმა რომ არ თქვას, ჩვენმა მუშკომმა ტყუილი იცისო, ეხლავე ჩამოვფხრეწ იმასაც, რაც დარჩა.

ვალიკომ სინდისიერად შეასრულა თავისი სიტყვა.

რამოდენიმე დღის შემდეგ მოსამსახურენი დადგენ იმ ფაქტის წინაშე, რომ დაწესებულებაში ორი „სტენკა" გამოდიოდა.

ერთი მუშკომის — შესავალ კარებთან,

და მეორე ვიღაც უცნობის—საქროების ადგილში.

ეს უკანასკნელი იმით განსხვავდებოდა პირველისაგან, რომ პირდაპირ კედელზე იწერებოდა ფანქრით და სავსე იყო ადგილ-მდგომარეობის შესაფერისს ნახატებით. ერქვა ამ „სტენკას" „გაჭირვების ტალკვესი".

ვალიკო, როგორც გამოცდილი არა ლეგალური მუშაკი ქვასავით სდუმდა, მაგრამ ბევრმა იცნო გაზეთში მისი ჭკუამახვილი შენიშვნები და ლექსები.

ის იყო, როგორც იტყვიან, სული და გული დაწყებულ კამპანიის.

მისდასადიდებლად, „გაჭირვების ტალკვესს" გაცილებით უფრო მეტი, მკითხველი ყავდა, ვიდრე შესავალ კარებთან გაკრულ მუშკომის „სტენკას".

კორესპონდენტთა რიცხვი დღითი დღე იზრდებოდა, ყველას სურდა შეეტანა საერთო საქმეში თავისი წვლილი. ყველა ეს ზედმეტი დამამტკიცებელი საბუთი იყო იმისი, რომ მასსა ვალიკოსთან იყო.

ამის შემდეგ ვალიკომ თავისი მუშაობა კლუბის ფარგლებში გადაიტანა და უნდა ითქვას სიმართლე, რომ არც იქ მოწყვეტილა მასას.

საერთოდ მასასთან ახლო დგომა დამახასიათებელი თვისება იყო ვალიკოს მუშაობის.

მიდის კინო-სურათი.

ისეთი ღმერთგამწყრალი კინო-სურათი როგორ იქნება, რომ ერთი კოცნა მაინც არ იყოს შიგ.

მასა განაბულია და ყურადღებით უცქერის ყველაფერს და გუნებაში მაინც განიცდის იმას, რაც ეკრანზე აშკარად ხდება.

მაგრამ საკმარისია, რომ ვალიკომ ერთი პწუ... დააწრუპუნოს, რომ ზალის სამიმეოთხედი წრუპუნ - წრუპუნით აყვება მას.

საერთოდ კინო პირველი დამრიგებელი და ჭკუის მასწავლებელი იყო ვალიკოსი.

არანაკლები ნიჭი გამოიჩინა ვალიკომ სხვა დარგებშიც. საშახმატო სექციაში იმდენი იმეცადინა და იმეცადინა, რომ არც ერთ სათამაშოს მეფე და დედოფალი არ შეარჩინა.

მაცადინობაც ასეთი უნდა.

დრამატიულ სექციაში მუდამ დრამა ქონდა რეჟისორთან. ხოროში ხან ტენორით მღეროდა და ხან ბანით.

„გადიდება"

კატტოვიცში მოხსნილი იქნება ბისმარკის ძეგლი, რომლის კვარცხლებზე დადგმული იქნება პილსუდსკის ძეგლი.

(დეპეშებიდან).

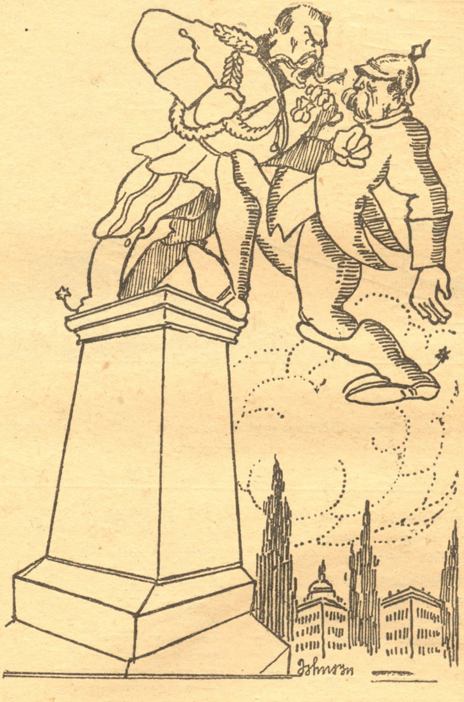

პილსუდსკი (ბისმარკს): **ჰადი, დაიკარგე აქედან— შენზე ნაკლები მონარხისტი ვარ?!**

მოსწრებული სიტყვა

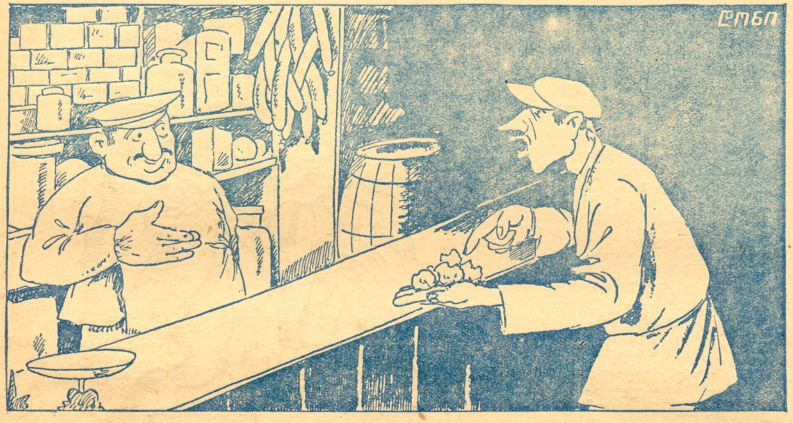

— ეს არის შენი ფასების დაკლება? ამ ვირთხებისნაჭამ კართოფილს რომ მაძლევ რაში გამოვიყენო?!
— ვა, ახარ ვირთხასაც ჭამა არ უნდა? ისიც ღვთის გაჩენილი რამეა! ჭამ ნაჭამი რომ არ იყოს კილოში შაურს დაგიკლებდით?!

ხან კიდევ მეცო-სოპრანოთი (ქალის ხმაა, მაგრამ ესეც შესაძლებელია). შედეგად ამას მოყვა ის, რომ ხორის ხელმძღვანელი მღერის დროს ხელებით ისეთ შტუკებს აკეთებდა, რომ საზოგადოება უფრო ხელმძღვანელის სანახავად მოდიოდა, ვიდრე ხორის მოსასმენად.

მაგრამ ვალიკო, ვალიკო არ იქნებოდა, რომ ის მარტო კლუბის საზღვრებში დატეულიო.

მისი სული ფართო ასპარეზს მოითხოვდა, და მაშინ ვალიკო გამოვიდა ქუჩაში.

სულ რაღაც სამი ოთხი ღამის განმავლობაში იმდენი გმირული საქმეები ჩაიდინა, რომ დაბოლოს ორთაჭალაშიც ამოყო თავი.

ქება და დიდება მას. (ე. ი. ვალიკოს).

როგორც მისი მეგობრები ამბობენ, სწორედ ამ გაზაფხულზე უთავდება თურმე ვადა, და გარდაწყვეტილი ქონია, მცირეოდენ შესვენების შემდეგ კვლავ დაუბრუნდეს მიტოვებულ ბრძოლის ველს.

ხინემატო.

ხარება

მამა ღმერთმა
გამოუგზავნა მახარობელი
„დედა მარიას“,
(სად იყო მაშინ
მიგაი ჩვენი
რომ უმღერებდა
ლამაზ არიას!)
და უთხრა ფრთხილად:
— დამშვიდდი, კარგო,
უფალმა ღმერთმა
შენ ვაჟი გარგო,
შობ ქრისტესა
ჩვენსა მესიას,
მხოლოდ გვერდიდან
და არა ისე,
როგორც წესი არს...
გაოცდა ქმარი, იოსები
და შიში ნახა,
ეჭვმა დაახრჩნო
და საცოდავათ გაალო ხახა:
მართლა მღალატობ, მარიამო,
შენ გენაცვალე?!
იმ ბებერ ღმერთში
მართლა გამცვალე?!
ნუ, ნუ იქნები სხვა ქალივით
შენ დესდემონა
ამას გთხოვს შენი
„ზაკონი“ ქმარი
და შენი მონა;
მითხარით ერთი,
რა შუაშია აქ
უფალი ღმერთი?!
შვილი ჩემია,
არ მითხრა მეტი,
გინდ დამადევი
მე ალიმენტი...
შენ, ანგელოზო,
გამშორდი ეხლავ,
თორემ ხომ ხედავ
მზათა მაქვს კეტი!
და ანგელოზიც არ გამოდგა
სხვასავით ცეტი
გაფრინდა ცაში, უამბო
ყველას ესე ამბები,—
და გააკვირა „წმინდა მამები“.
ასეთი იყო, სულ ძველ დროში
ქმრობა - ცოლობა...
არვის უნდოდათ
არავის უთქვამს
ერთმანეთან ტრფობა, ტოლობა,
თავის შვილზე
იმ დროს „ატკაზი“,
სასამართლოსაც არ ჰქონია
დეკრეტ-„ნაკაზი“...
ეხლა დრო წახდა—
დაივიწყეს სამოთხე-ბიბლია;
ძაან რომ გავდეს „ნაწარმოები“
მაინც არ იტყვის—ჩემი შვილია.
სულ რომ სდიოს ქალმა კუდში,
მაინც უარს იტყვის „სუდში“...

გრი.

„იშტა"-ხოში

მასპინძელი (მთვრალებს): ამხანაგო, თქვენ ცდებით, აქ რესტორანი არ არის. როიალი თუ გესმით,—ეს იმიტომ რომ აქ ცეკვის კურსებია...

მთვრალები: კიდევ უკეთესი... სადაც ჩვენ დავთვრებით, იქ არ გვიცეკვია... და აქ ვიცეკვებთ.

ამის და იმის შესახებ

უვიცი მოქალაქე.

— პორტფელიანო ამხანაგო, ნეტა ვიცოდე — ვინა ბრძანდებით!

— მე — ალმასკომის სანიტარულ განყოფილების უფროსი გახლავართ!

— მოწიწებით ბოდიშს ვიხდი, მაგრამ ქუჩების დაგვაც ხომ არ შედის თქვენს განგებლობაში?

— რასაკვირველია!

— ოო, ვინ მიხვდება დიდბუნებოვან ადამიანთა ზრახვებს, მაგრამ დიდის ბოდიშით მაინც გეკითხებით: რატომ აღარა ჰგვით ქუჩებს—მტვერში რომ ილრჩობა მთელი ქალაქი?

— წლიდან წლამდის ეს აწყვეტილი ზენა ქარი გვიის, გვიის—მაგრამ აქნობამდის მაინც ვერ დაუგვია ქალაქი და მე როგორღა უნდა შევსძლო ის, რასაც ზენაქარი ვერ ახერხებს მთელი წლის განმავლობაში!?

სურდოს წამალი.

— ჩემო ძმაო, მეგობარო! ე რა დაგმართია! ცალი ფეხი რა უყავი?

— მომჭრეს!

— რაზე? რისთვის? სად მოიტეხე? რა დაგემართა?

— სურდო მჭირდა კაცო. ვეჩვენე ექიმებს. იმათ არც აციეს, არც აცხელეს და ფეხი მომჭრეს—ეს არის უებარი წამალი სურდოსთვინაო.

— აფსუს, აფსუს! როგორ დამახინჯებულხარ კაკალი კაცი! მერე, სურდომ ხომ მაინც გაიარა?

— სად ჯანდაბაშია! ისევ ძველებურათა მჭირს, ჩემო ძმაო!

— მერე კაცო, არ უჩივი?

— რას ლაპარაკობ! პირიქით დიდი მადლობელიცა ვარ, რომ მეორე ფეხიც არ მომჭრეს და უარესი არ დამმართეს.

— როგორ?

— როგორ და, ექიმებს რომ ხელში ჩაუვარდები — რასაც უნდა გიზავენ. და როგორც ღმერთს არ ეჩივლება — ისე ექიმს არ ეჩივლება, მადლობა ღმერთს, რომ ცალი ფეხი მაინც გამომყვა საავადმყოფოდან!

„ქრისტეს ტირილი".

— ამხანაგო დუდუჩავა! სად მიეჩქარები ეგრე კალთებ „დაკაპიწებული" და ქუდმოგლეჯილი?

— მთავრობაში მივდივარ. ოპერისთვის უნდა სუბსიდია ვსთხოვო აუცილებლივ, რომ დავფარო ამ უკანასკნელი თვის დეფიციტი.

— უკანასკნელ თვეს ხომ სულ სტეპანოვა და მიგაი მღეროდენ?

— მღეროდენ!

— თეატრიც ხომ სულ სავსე იყო ხოლმე?

— ყელთავდის სამსე იყო.

— მაშ დეფიციტი საიდანლაა?

— ოო, წამებულო ჩემო თავო! ყველას სად ვასწავლო ბუჰლალტერია! კაცო, ყოველდღე შემოსავალია 2.000 მანეთი.

— ჰო!

— ყოვედღე სტეპანოვას და მიგაის ვაძლევთ 2.500 მანეთს. დანარჩენი დასის ხარჯს თავი გავანებოთ, მაგრამ ეს 500 მანეთი ყოველდღიურათ საიდან დავუმატოთ სტეპანოვას და მიგაის — თუ მთავრობა არ დაგვეხმარა?

— ჰო, ეხლა კი მესმის, რომ ოპერის მდგომარეობა ტრაღიკულია!

აბა, რო ვმღერით ყოველდღე, იმიტომ კი არა რომ მართლა გვემღერება! კულისებში ქრისტეს ტირილია გაჩენილი, ქრისტეს ტირილი!

სამი გაუგებრობა

— როგორ შუა გზაზე შეჩერებულხარ და ფიქრობ რაღაცას?

— კი მაქვს საფიქრელი, ჩემო ძმაო!

— მაინც?

— აქამდის მხოლოდ ერთი რამე არ გამეგებოდა ამ ცხოვრებაში?

— რა მაგალითად?

— არ გამეგებოდა, თუ ძველ ხალიჩებს რისთვის ყიდულობდენ ისე ძვირად.

— მერე?

— მერე კიდევ მომემატა მეორე გაუგებრობა.

— რა, მაგალითად?

— ვერ გამიგია: ნუცუბიძემ და კაპანელმა ორი დღე და ღამის განმავლობაში ვისთვის და რისთვის მოიქციეს ყბები გვერდზე იმ უცნაური ლაპარაკით, საიდანაც ორი წინადადება არ ჩარჩენიათ პირდაღებულ მსმენელებს — თავში.

— სულ ეგ არის?

— არ კმარა? მე ერთი გაუგებრობა ვერ მომინელებია და ეხლა კი მეორეც ზედ დაემატა.

ნადირი.

შეფარდება

— ქაა, ეს რა დაბალი საპონია?!
— ზატო ფასიც დაბალი აქვს რაღა; არ იცი, რომ ფასები დაბლა დავწიეთ?!

„საპატიო სტუმრები“

ექვსი წელიწადი ვიწვალე შესაფერი ბინის საშოვნელად. დანიშნული ვიყავი, ოჯახის მოწყობას ვიჩქაროდი, ჩვენგან დამოუკიდებელ მიზეზების გამო მე და კუჭუნია (ჩემი ეხლანდელი მეუღლე) ცალკე ცხოვრება უკვე აღარ შეიძლებოდა... მაკლერ „პრომკასაც“ ბევრჯერ მივმართე, მაგრამ ოტსტუპნოისთვის სულის გაყიდვა მომთხოვა.

ბოლოს ბედმა გამიღიმა: სამსახურიდან რომ დავბრუნდი, (უფროსი რეგისტრატორი ვარ) კუჭუნია სიხარულით ყელზე შემომეხვია.

— სამახარობლო კოწია, სამახარობლო უნდა მომცე!..

— რაშია საქმე?

— რაშია და იმაში, რომ პოეტ ქავთარ ცუცრუკაძეს სტიპენდია უშოვია და ზაგრანიცაში მიდის იქაური ლექსების შესასწავლად!

— მერე მე რა?!.

— „მე რა“! რა და ის, რომ გაანძრიე ერთიცახე ტვინი და გეიგებ!

— მაინც?

— ბეჩა აბდალი ხომ არ ხარ? ცუნცრუკაძეს საუცხოვო ბინა აქვს. ხუთ ოთახში მარტო ცხოვრობს, ჩამოსვლამდე ჩვენ გადმოგვცემს ვთხოვოთ—ნათესავია: დიდედა ჩემის ბიცოლას, ნათლიეის დისწულია, ჩემ პადრუგა ფუთუნიეს პირით შოუთვლი—მისი ხათრი ძანუალი აქვს მოწონს კიდამე და საქმეც გამეიკვანწება!...

რაღა თავი შეგაწყინოთ, ღმერთმა ააშენოს ცუნცრუკაძისათვის სტიპენდიის მიმცემის ოჯახი: ის მალე გაემგზავრა საზღვარგარეთ—„იქაური ლექსების შესასწავლად“ და მისი ბინა ჩვენს ხელში გადმოვიდა. მოვეწყვეთ შიგ წყვილად, ტკბილად, თბილად, რბილად და ჩვენს ბედს ძაღლი არ დაჰყეფდა, რომ იმ ულმერთო „უქსს“ ჩვენს ბინაში ორდერით არ ჩაესახლებინა ერთი პორტფელიანი მუშაკი, რომელიც ჩემი სეხნია აღმოჩნდა. ის გვარითაც მე მგავდა: მე გახლავართ კოწია ბოლოკაძე, ხოლო ჩვენი ძალათმაცხონე მეზობელი კი—კოწია მოლოქაძე.

ამიტომ ხშირად ხდებოდა გაუგებრობა: ფოსტალიონს ჩვენი წერილები მასთან მიჰქონდა მისი მოვალეები ჩემთან მოდიოდენ და სხვა.

ბოლო დროს კი ერთი „სატარტაროზო“ გაუგებრობაც არ აგვცდა.

საქმე იმაშია, რომ „დაზაქსების“ ე. ი. დაქორწინების შემდეგ, მეც და კუჭუნიამაც მივწერეთ მშობლებს, ჩამოსულიყვენ, გაეცნოთ რძალი და სიძე, დაველოცეთ, საკუთარი თვალით ენახათ მათი შვილების გაბედნიერება.

ამის შემდეგ ყოველდღე მოველოდით საპატიო სტუმრებს.

ჩვენი ცხოვრება ისე მოეწყო, რომ მე და კუჭუნია სხვადასხვა დროს დავდიოდით სამსახურში (კინოს მოლარე გახლავთ). მე რომ ვბრუნდებოდი სახლში, ის მიდიოდა. ხშირად, როცა დაგვიანებით მოვდიოდი, ის სახლში აღარ იყო, მაგიდაზე სადილი გაშლილი მხვდებოდა—ალერსიანი ბარათით:—„კოწუნი, გაათბე და ისადილე“.

ერთ დღეს მოგვიანებით დავბრუნდი. კარი შევაღე თუ არა, ოთახში ორი მოხუცი დამხვდა:

— „კუჭუნიას მშობლები!“ გავიფიქრე მე, მაშინვე ქუდი მოვიშლიჭე, ნახევრად ნაძალადევი ღიმილით პირი ყურებამდე გავიკამარავე და გავეშურე მათკენ.

— მოხარული ვარ. დიდათ მსიამოვნობს თქვენი ნახვა!—წავკილულლულე და სტუმარ ქალს ხელზე ვემთხვიე, ხოლო—„მამა“ კი მაგრა ჩავკოცნე მათ, ცოტა არ იყოს, დაბნევა შევატყვე, მაგრამ ვიფიქრე, რომ ეს მოყვრული სიმორცხვის ბრალია მეთქი.

— უკაცრავად ვარ, ძანუალი რომე შეგაწუხეთ, მარა მაგიორს კი გადაგიხდით! მითხრა მამამ!

— კი დედა, კი გენაცვალოსთ ჩვენი თავი, მაგიორ. პატივისცემას რავა დევივიწყებთ! დაუმატა დედამ... ჩემში ამ სიტყვებმა გააორკეცა სიძის თავაზიანობა, სტუმართმოყვარეობა და კინღამ ცრემლმომდგარი თვალებით მოვიბოდიშე:

— უი ქა, აქამდის მაგ ბამბაზიას ათ შაურათ მაძლევ დი; ეხლა კი თხუთმეტ შაურად მიფასებ, თითქოს ფასები დაუკლიათო?
— ნათლიდედ, მაშინ არშინით ვზომავდით, ეხლა კი მეტრით; მეტრი არშინ-ნახევარია, იანგარიშე რაღა!

— რას ბრძანებთ, პირიქით ჩემთვის დიდი ბედნიერება, რომ გხედავთ ჩემს ოჯახში, უკაცრავად მე ვარ, რომ კარგად ვერ დაგხვედრიათ კუჭუნია, მარა ისეთი სამსახური აქვს, რომ ალბად ვერ მოახერხა თქვენთან დარჩენა და გამასპინძლება. დაბრძანდით. გთხოვთ ნუ მომერიდებით, იყავით ისე, როგორც თქვეს სახლში... შევთავაზე ადგილები და თან შევეკითხე:

— დიდი ხანია წავიდა კუჭუნია?

— არა დედა, სულ ხუთი მინუთი იქნება, აგერ წერილიც დაგიტიათ მაქანე! რავა ყვარებიხართ, რავა ყვარებიხართ, ყორიფელი კი დაგკვიკაკლა კანკრაზათ! მართალია, ძველებურად გვირგვინი არ გიფსკვნიათ, მარა მაინც ბედნიერი ცოლქმარი ჩამხართ, დაგილოცოსთ ღვთიშობელმა. ჩამოილოცა „სიდედრი“. მე წერილი წავიკითხე, კუჭუნია მწერდა:

— კოწუნი, სახლში პატივცემულ სტუმრებს გიტოვებ; თუ ხათრი გაქვს ჩემი დარიგება კი არ გჭირია, მარა კარგარგად მოიქეცი: დღეს ჯამაგირს ეიღებდი, ჩეიარე გასტრანომიჩესკში და იყიდე ინდაური, ხიზილალა, ზაკუსქა, და ღვინო, გაართვე და იმხიარულე. თუ ჩემს მოსვლამდე ძილი მოუნდეთ, ქე დააძინე ჩვენს კრაოტებში, ჩვენ კი მეორე ოთახში ულოგინოთ გავათიოთ რაცხაფერათ“.

დავტრიალდი, დავფაცურდი და რომ იტყვიან სახლში ჩიტის რძეც კი გავაჩინე,—(მართალია ჯამაგირიდან აღებული ფული არ მეყო, მაგრამ ნისიათ ჯერ კიდევ მენდობა ჩვენი მედუქნე) მიუხედავად დიდი მორცხვობისა—„სიდერ-სიმამრი“ შემოუსხი მაგიდას და ქუდი ქერსა ვკარით. ბევრი ველაპარაკე სოფლის ამბებზე, ამინდებზე, ნათესავ-კეთილებზე და კაი დრო გავატარებინე.

ათი საათი იქნებოდა, როცა სიდედრმა მთქნარება დაიწყო, ხოლო სიმამრმა მაგიდაზე ხვრინვა ამოუშვა.

მე დიდის ამბით მოუმზადე ორივეს საწოლები და ვთხოვე მოესვენათ.

— კი მარა, ამდენს რავა შეგაწუხებთ, აგერ დოუცდით ი ჩვენ ბალანას!... მე ნაწყენი კილოთი მიუგე:

— რავა გეკადრებათ ბატონო, ის გვიან მოვა, თქვენ კი ნამგზავრი ხართ, დასვენება გჭირიათ, დაიძინეთ და მის ნახვას ხვალაც მოასწრებთ!.. დიდი ხვეწნა-მუდარა დამჭირდა ვიდრე იმათ დავაწვენდი. მე კი ავიღე ჩემი ძველი პალტო და გადავბარგდი მეორეოთახში—(მარტო იმ ოთახს ვათბობდით, რომელშიც საპატიო სტუმრები მოვათავსე).

— ხომ კარგად გაუმასძინძლდი კოწუნი? ჩურჩულით შემეკითხა კუჭუნია დაბრუნების შემდეგ და როცა შედეგი გაიგე კმაყოფილი დარჩა... ის ღამე ტანჯვით გავათენეთ მე და კუჭუნიამ. ულოგინოთ, გაყინულ ოთახში ძილი არ მოგვკარებია, მაგრამ მასპინძლის მოვალეობის შეგნება გვავიწყებდა გასაჭირს.

მეორე დილით კუჭუნიამ ავანსათ აღებული თუმნიანი გადმომიგდო და გამგზავნა ჩაისათვის საჭირო საუზმეზე... როცა ყველაფერი მზად იყო—მითხრა:

— კოწუნი, შიდი, პირი დააბანიე, სთხოვე ჩაიზე!

შევასრულე მისი განკარგულება, მაგრამ სტუმრების ჯიუტმა ბოდიშობამ დიდი დრო წამართვა, ვიდრე პირს დავაბანიებდი. ჩაის დროს „სიმამრმა“ კიდევ იკითხა:

— ვერ გევიგე, რეიზა არ ჩანა ი ჩვენი ყაზილარი?

— ვინ ბატონო?

— ვინ და კოწიე!

— მე და კუჭუნიამ ერთმანეთს გადავხედეთ. ბოლოს ის უცბად მეორე ოთახში გავიდა და მეც დამიძახა.

— ვის კითხულობს მამაშენი?

— რომელი მამაჩემი?

— რომელი და წითელი, მაგი შენი დედ-მამა არაა?

— ჩემი კი არა, შენია, რას მეხუმრები შე ქალო!

— ბეჩა, რას აბდლოფ, ხომ არ გადირიე, მაგი შენი დედ-მამა არაა?

— არა, შენი დედ-მამაა! გულში გველმა მიკბინა, ვიგრძენი რომ რაღაც გაუგებრობა მოხდა.

საქმე იქამდე მივიდა, რომ ორივე მივცვივდით საპატიო სტუმრებს და შევეკითხეთ თუ ვისი მშობლები არიან ისინი.

— კოწიეს დედა, კოწიე მოლოქაძის!...

ჩვენს მტერს და დუშმანს, რაც ჩვენს სახლში ამბავი დატრიალდა, კუჭუნიას ტირილს ბოლო აღარ მიეცა, მე კითხვითი ნიშანივით მოვიკაკვე, ხოლო გაწბილებული „საპატიო სტუმრები“ კუდ ამოძუებულნი აიბარგენ მათი „ყაზილარის“ ბინისაკენ.

მას აქეთ, ვალების გადახდა ჯერ კიდევ ვერ მოვახერხე.

თარსი.

„აპენდიციტი"

— ახარ გებნები, რაც რომ პრიროდის იავლენიები იყო, ყველაფერი ნაიზნანკათ გადმობრუნდა, ღმერთსაც ჩიჩმაკები ბერია, მოდნას აჰყვა და იმანაც ახალი რამეები შვრება!

ვა, ქრისტიანო, ეს ხალხი რომ აირია, ეს კიდევ მესმის, ეს პანიატნი რამეა, ნუ სლოვომ—ხალხს ღმერთი გაუწყრა, ჰამა ამ ბემურაზ ღმერთს ვინღა გაუწყრა რომა, ის ყისმათის დავთრები სულ ჰარისასავით აერია?

მახლაზ, დიდი ზაჰრუმალი იავლენიები ხდება რაღა, ყველაფერი იზმინენია შვრება! მოკლეთ რო ვთქო, ეს ეხლანდელი დროება თავისი ზირთი-ფირთებით ავეტიქას ჩანახში გაკეთებულ აჯაფსანდალსა ჰგავს: ვერ გაიგეფ შიგ რამტოლი რამეა, რას რა ჰქვიან, რა საიდან არის, რა რისთვის არის: დადექი და ჭამე. მაინელეფ, მაინელე არა და შენი მონელება ხომ ნეპრემენია!

შორს რათ მიხვალ? შენ ბალეზნა თქვი, ავანტყოფობა აიღე, სრავნენია ქენი—ეხლანდელი და მაშინდელი ბარდიბარია? ათადან—ბაბადან გვიცხოვრია, ათასი ზაჰრუმალი რამე გვინახია: ხორველა, ჟამი, ბუასილი, ნიკრისი, კოკლუში, ციება რამე—ნუ, სლოვომ რომლებიც რომ კარაბადინში სწერია რაღა და ჰამაც იმათი სპოსობლეჩენიაც შიგ არი!

მაგრამ ვის უნახავს ეს ახალმოდნი იპედემჩესკი ბალეზნებია თუ რაღაც ჯაჰრუ-დოზანები: ეს სპანცკის ბალეზნაო, ნერვნოი სისტემაო—გრიპოვი ბაცილებიო, ლიხტრიცის ლეჩენიაო,—ვინ მოსთვლის?

ჰამა ამას ვინ გაჯერებს? რამტოლიც რომ ტანისამოსის მოდნა გამოიცვალა, იმტოლი ახალი ბალეზნა მაიგონეს. ბოლოს იმტოლი იჩალიშეს, რომ პუპუზ ეს ბრუტიანი კიშკებიც არ იპოვეს!? ასმა ადამიანის მუცელში რაც რომ კიშკებია, ყველას თავისი თვალები აქვსო, ჰამა თუ რომ იმათში ერთი დაბრუციანდა, ნეპრემენი რამეა, მამენტალნათ გაგათავებსო!

არა მჯეროდა, თითიბლაზობა მეგონა, ჩვენს ტიკჭორაჯანთ იაგორას შვილ ვართანას,—აი ვეტრენინარნნი დოხტური როა, დიდი სპორი უყავი:

— მეთქი ეს სულ მოგონილი შტუკებია, დოხტურებს ლილახანა გაუცვდათ და უნდათ რომა ამისთანა ფოქუზობით ჩვენგნით ფულები ხვეტონ. ახარ გარედან რომ ველარაფერი გვიყვეს, ნაწლავებში დაიწყეს ხელების რევა, რა არი, მიამიტი ხალხია და დაიჯერებენო! ეე, ახმახ, როდის იყო რომა კიშკებს თვალები ჰქონდა, ყველა კიშკა ბრუკიანი არ არის მეთქი?

— არა—გეოჯან, აქ სხვა თაბაუთია, ნამდვილ თვალებზე კი არ არის ლაპარაკი, ეს მედიცინსკი ნაუკაა, ფიგურალნი ნაზვანიაა, რადგან ის კიშკა ძალიან ტუპოვი რამეა და თუ რომ ზოქვენთან გაგვიჩნდა და არ მააჭრევინე, მამენტალნათ გაგათავებს ისეთი ფინთი რამეაო. აი, ეხლა შენ რომ მუცელი გტკივა, შეიძლება ეგ სლეპოვი კიშკისგნით იყოს და უეჭველათ ხირურგნის დოხტურთან წადიო!

შენც ხო იცი, მთელი სამი თვე ავათ ვიყავი, დოხტურებთან არ წავედი, ჰექიმბაშის წამლებმაც არ მარგო.

ჰაკარაკათ ამ ვართანას საველი ფეფელამაც არ გაიგონა! ამიხირდა—გინდა თუ არა ხირურგიჩესკი წამალი დალიეო.

ვებნები:—დედაკაცო, ზაჰალა ნუ წაიღე, ხირურგს წამალი ვინ მისცა, იმან ყველაფერს სჭრის მეთქი!—თვალში რომ ჯიჯილიბო გამოგივიდეს, ხირურგი მაშინვე თვალს ბოლოკივით ამოგაძრობს—თუო ეს თვალი—მეორე თვალს პრიკასნავენიას უზამსო და თუ არ მოგაჭერი, მამენტალნათ ზარაჟენია მოგივაო; ფეხში ეკალი რომ შეგერჭოს, მალამოს კი არ დაგადებს, თითს მოგაჭრის, ასმა ზლაკაჩესტვენი რამეა და დაგამახინჯებსო. ერთი სიტყვით ძაან ჟუტკი რამეები უთხარი ამ ფეფელას, შაეაშინე რაღა!

საბჭოთა მოქალაქეს არ

საბჭოთა მოსამსახურე უპორტფელოთ

ბანოვანი უპუდროთ

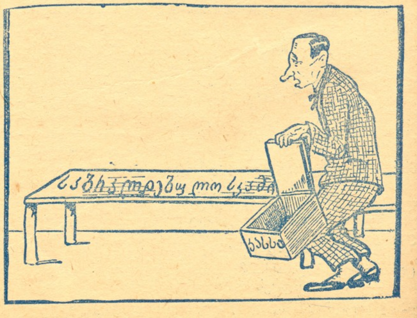

მოლარე გაფლანგვის გარეშე

შეუძლია წარმოიდგინოს

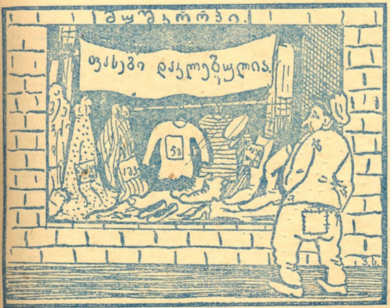

საქონელი გაიაფების გარეშე

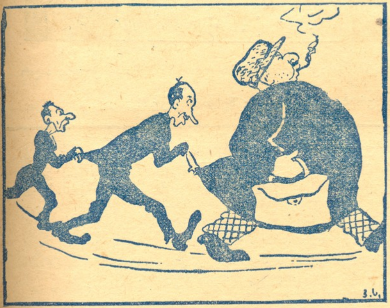

გამგე თავისიანების გარეშე

და თავისთავი „უტარტაროზოთ“

ბან ჩუნეს? როცა რომ ამ მუცლის ნუტრენოსტმა კიდევ დამაწუხა, ფეფელა უჯათობის ვირზე შაჯდა და პაჩტი ძალით გამგზავნა ხირურგნის დოხტურთანა.

ისეთი სტროგი ვინმე იყო, რომა კაბინეტში რო შამიყვანა, მეგონა, აქედან უზიარებლათ და უტერტეროთ პრემათ საიქიოს გამისტუმრებს მეთქი; ამხედ-დამხედა, თავისი ტრუბა ყველგან დამადო, დამიტყაპუნა და მებნება: — რა გტკივაო!

— ვა დალოცვილო, შენთან იმიტომ მოვსულვარ, რომა შენგნით გავიგო რაცა მტკივა, შენ კი ნააბაროტ მეკითხები?

— დეგანოზი უნდა დაგისვაო!

ვა, გული გამისქდა, ალბათ დეკანოზი საზიარებლათ მოჰყავს მეთქი. შეშინებული ვებნები:

— უსტა ჰექიმჯან, თუ რომ ისეთი აპასნი რამეა, რომ წამალი არ მიშველის და ზიარება უნდა მივიღო, თოლ ისევ წავალ, სახლში მაინც მოვკვდები, დეკანოზი რათ მინდა, ვანქში ხომ არა ვარ მეთქი .

იმან იცინის, მასხარათ მაკეთებს და მებნება:

— სმეშნოვი რამე ყოფილხარო, დეკანოზი კი არა, დიაგნოზიო, დიაგნოზი დოხტურების ენაზე ავანტყოფვობის გამოცნობაა, რომ მერე აშიპკა არ გამოვიდეს და სწორი ლეჩენია ვქნათო.

— ვა, პაჟალუსტა გამაიცანი მეთქი, მე აქ ჯიგართან, ბოქვენის გვერდით ჭვალი მაქვს და დიხანიას მიშლის მეთქი, ჰამაც პირში ისეთი გემო მაქვს თითქოს ფინთი რამე მიჭამიაო!

— ეს რო უთხარი, იმ ბემურაზმა გაიკეთა აჩკები, გამატიტვლა, დასაკლავ ღორივით გამშოტა კუშეტკაზე და პირდაპირ ოთოთაანთ ქორივით არ ჩამაფრინდა ამ გულ-ღუცელში?!.. თითო ისეთს მატაკებდა ამ მოკაკულ ცერსა, რომ თვალებში სულ ლიხტრიფიკაცია მამდიოდა. ბოლოს ალხეინათ წამაიძახა: — აა, ვიპოვეო!

— ჰაა, რა იპოვე ჰექიმჯან?

— რაც რომ მუცელში გაქვს, ვიპოვე. იქ ერთი სლეპოვი კიშკა არის, სკარატეჩნათ გილპებაო და თუ მალე არ მოიჭერი ჩერეზჩურ აპასნიაო... ვა, მოჭრა რომ გავიგონე, ჰელეთ-მელეთი მამივიდა, გული გამისქდა და ვებნები:

— ჰექიმჯან არ შეიძლება ნარუჟნი რამე დაადო მაგ ბრუციანსა? ჩემი ხნის კაცს მაგისთანა რამე აღარ შეჰფერის და ჰამაც რომ მამაჭრა ვერ გაუძლეფ მეთქი.

— რისა გეშინიან, პუსტიაკი რამეაო. არ დაუჯერე და შეშინებული წამოველ ფეფელასთან სავეტი ვქნათ და რასაც რომ რეშენიას ვიზამთ ისე მოვიქცევი მეთქი.

სახლში ძალიან ფინთ გუნებაზე დავბრუნდი, ზაფრანის ფერი მედო. ფეფელა შეშინებული მებნება:

— ჰაა, რა გითხრა ხირურგნმა?

— ბრუციანი კიშკა გქონიაო?

— მერე?

— სკარატეჩნი რამეა და სხვა ვიხოდი არ არის, უნდა მოგაჭრაო.

— უი ქაა! მოგაჭრას რომელია, მერე გაძლება არ უნდა? რაღა გვეშველება, როგორ უნდა გადაიტანოვო. ჰუზურში ძალიან უყვარვარ მაგ ბემურაზსა და დიდი ისპუგი მოუვიდა!

სახლში მე და ფეფელამ ძაან ჯიგრიანი სავეტი გავაკეთეთ და რეშენია ვქინით ისევ ჰექიმბაშის წამალი დავლიო, ჰამაც თელეთის შანაშავიბი და წინანაურისთვის კურატიც უნდა ვიყიდო.

ეხლა აფთიაქში მივდივარ რაღა, ჰექიმბაშმა ლოხმანცკის კაპლები გამამიწერა და ჰამაც ფეხზე ჰინას ვიდეფ, მუცლის მასაჟს ვიკეთეფ, მებნებიან რომაო, რაც რომ შიგნით იადავიტია სულ გარეთ გამოვა და ის ბრუციანიც თავის თავათ მორჩებაო.

ხირუგნის აპერაცია კი ისევ იტლიგენცია ხალხმა გაიკეთოს, იმათ მაიჭრან რაც მოსაჭრელი აქვთ, მე როგორც ათადან-ბაბადან მიცხოვრია, ისევ ისე ვიცხოვრეფ.

ფარსადან.

— ქაძახო, ამ მარხვაში რომ ხორცს სჭამ,—ხომ წაწყდი კაცი!? რავა, საიქიოს სამოთხეში ჩემთან ყოფნა აღარ გინდა?!

— დაიკარგე აქედან! საიქიოში კი არა, სააქაოშიაცმეჯავრები,—და იქინეც შენთან ვიყო?!

ვინ რას ფიქრობს

გამგე ბიუროკრატი

შემოიღეს ეს „დაკვრითი წესები“,
არ ვიცი თუ რანაირად მოვიქცე;
გული მიწუხს, ტანში მჩხვლეტავს ნემსები,—
„გუშინ მგელი, დღეს ცხვარად როგორ გადვიქცე“...
ჩემსკენ აქვთ ყველას ყური და თვალი—
დარაჯია ან თუ რეგისტრატორი,
გატეხილი მოგახსენოთ მართალი,
ვიყავი ენამჭერვი და „დიდი ორატორი“...
სადაც წავალ და წამოვალ ავტოთი,
ეს ყველასთვის ორჯერ ორზე ცხადია,
თანამშრომელ ლამაზ ქალს თუ ვატკბობდი,
კედლკორისგან იყო დანახატია...
და მუშკორიც ხომ გაზეთში მაბეზღებს,
მომაბეზრეს თავი შენი მტერია.
სად წავიდე ან მუცელს რა გამიძღებს,
„რადგან ვხედავ თავო ბედი არ გიწერია“...
„სონია, ლიზა, ტანია, მარუსია,
ვხედავ ჩემსკენ იხრებიან გულებით,
რა ვქნა დარდი ასე შემომესია,
შემომაკლდა და აღარ მაქვს ფულები...
მაგრამ, დღეს, ხვალ, ან ზეგ გამითენდება
და გავხდები ისევ „დიდი ბატონი“,
მანამდის კი ცხვრის ტყავი დამჭირდება,
თაფლის სიტყვა და გულიც განაქონი.

გამფლანგველი

ვა, გამსახლი რა ყოფილა,
ცხრაკლიტულს, გულის მკვლელი,
დარდები არ მაყოფინა,
და გამხადა ცრემლის მღვრელი...
ვერა, თამრო, ცაცა, მერი,
ფრაპი, ხლუსტი და ბაქარა,
ეხ, გათავდა ყველაფერი,
ცრემლებიც ხომ არ გვაკმარა...
ვითვლი დღეებს, ვიცდი კენტად,
ახ, მოვსწონდით თურმე ფულით,
რომ მაქებდენ მეტის მეტად,
სიტყვით მხოლოდ და არ გულით.
დამავიწყეს კლუბი არტო,
რომ გამსახლში მიკრეს თავი,
ჩერვონცებიც, ეტლიც, ავტო
და ლამაზთან მკვლავში მკვლავი...
ცოლიც კიდევ სხვას გადაყვა,
გამიყიდეს სახლი ვალში,
ეხ, ასეთი ბედი დამყვა,
რაღას ველი მომავალში...

სპეკულიანტი

დრო რა რიგად გათარსდა,
დადგა ცუდი დარები;
მუშკოოპი დაფასდა,
და მკლავს მწარე დარდები...
ფასები დაუწიეს
წვრილმანსა და ფართალზე;
რა უყოთ რომ ასეა,
წავალ კონდრაბანდაზე.
შევიოტ-კავერკოტი
ეს მოგების საქმეა,
პუდრა პირველი სორტი,
დუხიც კაი რამეა...
მაშ როგორღა ვიცხოვრო,
ცოლს დაჩას რომ ვპირდები;
მინდა მაინც ვიცოცხლო
და საქმეს უკვირდები...

ეროვნული ბიბლიოთეკა

ლიტერატორი

გულისდებიან უფრო...
ხშირ-ხშირად თუ ვეწვევით
„ჩემის“ კუნჭულში მყუდროთ,
„გოზიზდატია“ ზევით
თუ დამაყრიან სიცილს...
დაფნის გვირგვინის წილად,
სად გაქრა რომ არ ვიცი,
მკითხველი მყავდა წინად,
გენიოსობის სწორი...
მინიატურა-დრამა,
ესკიზიც ოცდა-ორი,
მოთხრობაც ასე ათი,
რომანიცა მაქვს ექვსი.
პოეტათ ყველას ვსწამდი,
ეროტიული ლექსი,
დავსწერე ორასამდის
ლექსებსაც ვერსად ვყიდი.
მომკლა ამ ოფლის ღვრამა,
ან და რომანი დიდი,
უნდა დავსწერო დრამა,

ოდილმადი.

სამტრედია

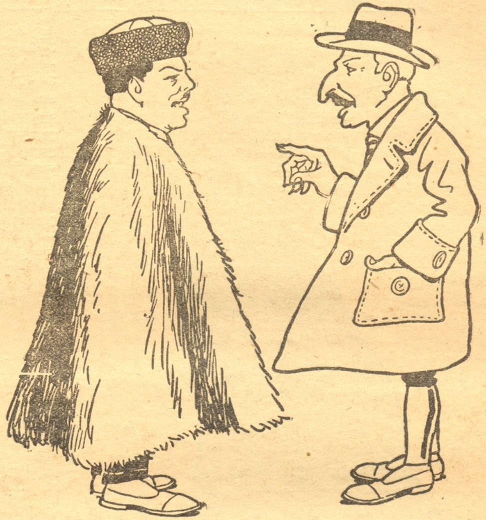

აქეთ სოსოსა მივმართე
და იქით ჩვენსა მიხოსა,
რომ წარმოდგენა დაედგათ
ჩემი საბენეფისოთა.

მაგრამ ბოდიშათ ეს მითხრეს
არა გვაქვს ამის ნებაო,—
და თანაც ყოველ წელიწადს
მოგვწყინდა შენი ქებაო.

შემთხვევები

— **დახრჩობა.** გუშინ, დილით უპატრონო მოქალაქემ ერთი გირვანქა პური მთლიანად ჩაიგდო პირში და მთლიანად გადაყლაპა. სასწრაფოდ გამოიხმეს სასწრაფო დახმარების ეტლი, რომელიც საღამოს მოვიდა, მაგრამ გვიან იყო... მოქალაქემ სული განუტევა.

— **დაჭრა.** კვირას, საღამოს აქვსენტი აქვსენტიევმა ხუმრობით დაჭრა თავისი ყოფილი ცოლი, რომელმაც თურმე აქვსენტის ალიმენტებით მოაბეზრა თავი.

— **ჯიბგირობა.** მწვანილეულობის ბაზარში უცნობმა მოქალაქემ საკუთარი ჯიბიდან ამოირთვა ხუთი მანეთი და მიიმალა.

— **ქალის გაუპატიურება.** პარასკევს, 25 მარტს იერუსალიმის ქუჩაზე მცხოვრებმა დურგალმა იოსებმა გააუპატიურა თავისი კვარტირანტკა მარიამი. მიზეზი გამოურკვეველია.

— **ძილის დროს.** გუშინწინ ღამით, უმუშევარ ბისკვიტაძეს ძილის დროს თავს დაესხა ოთხი შეიარაღებული ბაღლინჯო და მიაყენა საგრძნობი ზიანი. ბისკვიტაძემ ბაღლინჯოები მოათავსა სპეციალურ იზოლიატორში.

გუზ-გუზ.

ფარცხანაყანები

ალმასკომის თავმჯდომარეთ
თემში გვყავდა დავითაო;
(რაც გადახდა არჩევნებში
ყველა მისი თავითაო).

შარშან მთელი „სამზადისი“
მან თავისთვის ჩაატარა,
უნდა გავხდე „თემკომიო“
ხალხში აზრი შეაპარა.

თავმჯდომარეთ წამოსკუპდა,
გაიტანა თვისი ლელო,
მთვრალს მარაგად მუდამ ჰქონდა
მრავალგვარი სადღეგრძელო.

ძმაც თავისი გაიყვანა
შარშან დათამ არჩევნებში,
მის სახელი ლეონტია,
„პადრი მთვარე“ თავის ძმებში.

იმას ბალი ჩააბარა,
გახდა იგიც თავმჯდომარე,—
და ამ რიგათ კაშკაშებდა
თემში მხოლოდ ორი „მთვარე“.

შეხრეს, დახრეს, მიხრეს, მოხრეს,
საქმე გაკიბ - გამოკიბეს;
სულ თავისთვის მუშაობდენ,
ისქელებდენ მხოლოდ ჯიბეს.

კაცი უნდა ხერხი იყო
გაჰქონდეს და გამოჰქონდეს
ვისაც აქვსო იმას მიეც,
დე, სიმდიდრე ერთსა ჰქონდეს.

მაგრამ დადგა დღე განკითხვის,
არჩევნები იწყეს თემში
და დავითი თავმჯდომარე
აღარ იყო სიით ჩვენში.

მოათავეს დაწყებული
არჩევნების სამზადისი;
შაკ სიაში გამოეკრათ
თავმჯდომარე, ძმანიც მისი.

შიხლინსკი ბომბ

ეროვნული ბიბლიოთეკა

ჯოჯოხეთის კუთხე

„საპატიო ალაგი...

რაც მართალია მართალი: ვექილ ლოლაძის მოთავსება ჩვენ არ გვინდოდა აქ,—მაგრამ მისთვის შესაფერისი ალაგი სხვა გვერდზე ვერ გამოვნახეთ და იძულებული გავხდით „ჯოჯოხეთის კუთხე“-ში მოგვეთავსებინა. როცა ჩვენ ამას ჩავდიოდით, მხედველობაში გვქონდა ის გარემოება, რომ იგი (ე. ი. ვექილი ლოლაძე) საიქიოსაც ჯოჯოხეთში იქნება და, ბარემ, აქედან შეეჩვიოს ჯოჯოხეთს...

არა ყველა მომავკვდავნი არიან ღირსნი „ტარტაროზში“ მოთავსებისა, არამედ რჩეულნი გვამნი... და ამიტომაც ხვდა ბედნიერება ხვდა ესე ლოლაძეს. იქნებ ვინმემ იფიქროს, რომ:

— პროტექცია ჰქონდა ლოლაძეს, თორემ „ტარტაროზში“ არ მოათავსებდენო.

ამ ბრალდების თავიდან ასაცილებლად, ჩვენ აქვე ვათავსებთ მის პორტრეტს და ქვეშ მის სიმღერას, რომელსაც იგი ძალიან ხშირად მღერის:

გასტანჯავს წუთი სოფელი
თუ კაცს არა აქვს ფულიო,
ხოლო თუ კი აქვს მაშინ კი
ნეტარებს მისი გულიო.
„საქმე“-ს არავინ მაძლევდა,
ვიტანჯებოდი ვექილი,—
ვექილი, მერე როგორი:
ყოველმხრივ გამოქექილი.
ათასად საქმე ვაფასე,
არაფრად კი სინდისიო...
დე, მაგინებდეს ამისთვის
მე მთელი ქუთაისიო...
ღმერთმა უშველოს იმ ბიჭებს
მე გამიმართეს ხელიო;
ასი ჩერვონცი ავწაპნე,
ალალ-მოჭრილი, ცხელიო
ფულია ქვეყნად ყოველი,
ყველა მონა ვართ მისიო...
ოღონდ ფულები მქონდეს და,—
რად მინდა მე სინდისიო...

„დუელი“

ჯერ-ჯერობით არ მიგვიღია მონაწილეთა სია. **„აშუკს“** მხოლოდ ეს მოუხერხებია, რომ დუელის სურათი გადაუღია. საქმის ვითარება კი შემდეგშია:

„ჩალბაშში“ (სოხუმი) ბევრი რესტორანებია, სადაც მეტად გავრცელდა ლოთობა, ჰო-და ამას წინედ ერთმა მოქეიფე რაინდმა ღვინით სავსე ბოთლები დუელში გამოიწვია. მიუხედავად იმისა, რომ რაინდი მთვრალი იყო ფეხებზე ძლივს-ღა დგებოდა, თავის ხანჯლით მაინც განგმირა რამოდენიმე ბოთლი და, შიგანი... უკაცრავად ღვინო გადმოათხევინა.

სახარხარო

რა თქმა უნდა შორიდან კაცს ეგონა, რომ თითქოს აქ ქორწილი იყოს... მაგრამ აქ **მაჩხაანის სამკითხველოა.** ქ-ნ ნინას ჰგონია, რომ სიცილ - ხარხარი და ცეკვა-თამაში უფრო ანვითარებს თავის ნაცნობ ახალგაზდობას და რომ ეს ასეა, ეს იქიდანაც სჩანს, რომ ეს ახალგაზრდები დიდ გამოგონებებს იგონებენ; მაგალითად: გაზეთის ფურცლებიდან აკეთებენ „გარმონს“ და სხვა საკრავ ინსტრუმენტებს, როგორიც არის, სალამური და დუდუკი.

ჰო, კიდევ იწერება **ნემსის წვერი,** რომ... მაგრამ ეხლა ესეც კმარა.

დაკარგული შეფი

რა დროს ამაზე ლაპარაკია, როცა ყველა შეფს დავიწყებული ჰყავს თავისი შვილობილი, მაგრამ... თვითონ ჩვენი თვალით ვნახეთ სოფ. წყნეთში ეს სურათი:

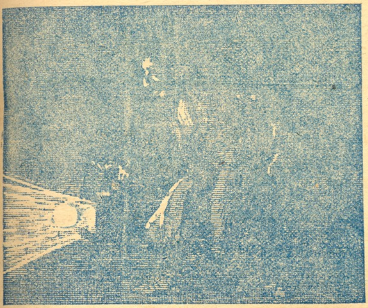

საყვარელ შეფს ვეძებდით,
(ისინი ჩვენ გვყავს მრავალი),—
მაგრამ ვერსად ვერ ვნახეთ
მათი გზა-კვალი სავალი.

და ჩვენ ვურჩიეთ, რომ ნურც დაეძებენ, რადგან თვითონ შეფებს მოაგონდებათ გაზაფხულ-ზაფხულზე წყნეთისკენ გამოსეირნება...

სიცილ - ტირილი

„ერთი და იგივე მოვლენა ზოგისთვის სასიამოვნოა, ზოგისათვის კი, პირიქით: სამწუხარო“, ასე ამბობს ფსიხოლოგია, ლევარსი როხროხაძეს ამაში ეჭვი შედიოდა და ამბობდა საწინააღმდეგოს:

— ეს სიცრუეა, ფსიხოლოგია სტყუის... აბა, ვინ იქნება ისეთი სულელი, რომ ერთი და იგივე მოვლენა, მაგალითად, ვსთქვათ: **ჯამაგირის მომატება** ვინმეს ეწყინოს...

მართლადაც: არა თუ სამწუხაროა ჯამაგირის მომატება, არამედ, პირიქით, — ეს ძლიერ სასიამოვნო მოვლენაა ადამიანის ცხოვრებაში, (რაც თითქმის არც კი ხდება დაბალ მოსამსახურეთა ცხოვრებაში).

კერძოთ ჩვენ შეგვეძლო (და ოდესმე კიდევაც ვიტყვით), ლევარსის საწინააღმდეგო გვეთქვა, მაგრამ ეხლა ამის დრო არ არის და ჩვენ სრულიად ვეთანხმებით ფსიხოლოგიას (და ლევარსი როხროხაძესაც).

თუ მკითხველს ეჭვი შედის ფსიხოლოგიის კანონში, ნება გვიბოძოს, ცოცხალი მაგალითით დავუმტკიცოთ მას ამ კანონის ჭეშმარიტება.

აი **გომბორის კოოპერატივის** მაგალითი. ყური დაუგდოთ **ჩიქოს:**

თუ დროზე არ მოგვეშველენ,—
მას ჩაიბარებს არქივი.
მელქუა ნიკასინ არის
მახარობელი ამისა,
კოოპერატივის ქონების
ასე უხეშად ჭამისა
ამას რომ ვხედავთ, — ჩვენ ვსტირით,
ცრემლი ჩამოგვდის ცხარია.
ხოლო ჩარჩი კი მახლობლად
იცინის და უხარია.

ამ მაგალითის შემდეგ, ყველა დაგვეთანხმება, ჩვენს დებულებაში.

ო, რა დღეშია საბრალო
—გომბორის კოოპერატივი.

„ულანწი“

თვითეული ოფეთელი (ქუთაისის მაზრა), როცა ამ სურათს დახედავს, მაშინვე წამოიძახებს:

— ხედავთ ჩვენი ამბავია!

დიაღ. ასე იტყვის თვითეული ოფეთელი, მაგრამ ჩვენი მკითხველების უმრავლესობისათვის ეს გაუგებარი დარჩება და ამიტომაც ჩვენ განვმარტავთ ამ სურათს:

ოფეთლები ერთმანეთს ეჩხუბებიან თუ სად დაიდგას სახალხო სახლი, რომლის ასაშენებლად ფული მოგროვილია და კომისიას აქვს. როცა ისინი ჩხუბშია, საალმშენებლო კომისია **„ულანწს“**. უშვება ფულს და მღერის:

თქვენ მანდ იჩხუბეთ თქვენთვის,
უტეხეთ ურთიერთს თავი;
დეე, არადროს თქვენში
არ ჩამოვარდეს ზავი.
ჩვენ აქ განვაგრძობთ ქეიფს,—
მოდის ღვინო და სუკი...
რა გვიჭირს, — დავა თქვენში,
იქნება მუდამ თუ კი!?
განაგრძეთ, ხალხო ჩხუბი
და ერთმანეთში დავა;
ჩვენ აქ განვაგრძობთ ქეიფს...
...და საქმე კარგად წავა

ტარტაროზის შენიშვნა:

ალბად თვით კომისია
გამსახლში მალე წავა...
მაშინ შეწყდება ჩხუბი
—და ერთმანეთში დავა.

ტარტაროზი № 96

სპეციალური
სალიტერატურო
ნომერია

სხვაველ მწერს. თქვენს ლექსში ერთ ალაგას სწერთ:

ქუჩაში ხომ ბარიშნებსა
ვუმასპინძლდები გინებით;
თვითონ კი გამისტუმრებენ
ავი თვალით და გინებით...

სწორედ ასეთი ამბავი დაემართა თქვენს წერილსაც.

ციკოლიკოს. ჩვენი წამალი ეს იქნება **ჭკუის აცრა**

ა. დიმანიშვილს. მასალა უნდა დასწეროთ ცალ გვერდზე, მაგრამ ეს ისე არ უნდა გაიგოთ, რომ იგივე მასალა ცალ გვერდზე დასწეროთ და გამოგვიზავნოთ; სულ ერთია: ამას არც ცალ გვერდზე დაწერა უშველის და არც...

სართიჭალელ ბიჭს. როცა მაგნაირი რამ დაგესიზმროს, ეს იმას ნიშნავს, რომ „ტარტაროზში" გაგზავნილი თქვენი წერილი არ დაიბეჭდება.

გატყაულს. (ქუთაისი). თქვენი წერილი გადავეცით ექსპერტს, რომელმაც უნდა გამოარკვიოს თუ რომელ სულიერ არსების ნაწერია ეს.

გო—რანს. თქვენი წერილიც ექსპერტს გადავეცით იმის გამოსარკვევათ, თუ ავტორი რა ჭკუისაა.

მიმინოს. (ბათომი). დაგვიანებულია. მაგნაირი ამბები დროულად უნდა მოგვაწოდოთ. კურდღელაშვილი, გრიგორევი და ლეონიდე მას შემდეგ (20 თებერვალი) ალბად გამოფხიზლდენ, სიმთვრალეში გატეხილი თავები მოურჩათ და ისევ შეუდგენ მორჩენილ თავებით ქეიფს, რათა ისევ გაუტეხონ ერთმანეთს... ნუ უშლით ხელს... ცდებს ახდენდნენ, თუ რამდენჯერ გატეხა შეუძლიათ იმათ თავებს გადაიტანონ.

გრ. არუელს. თქვენი წერილი „მიბმული" ყოფილიყო იმ „მფრინავ ყურსაკიდზე" და მასაც ისეთი ბედი ეწვია.

მიჯნურის ავტორს. თქვენს „პოემას" ასე იწყებთ:

რადა ბევრი გავაგრძელო...

და აგრძელებთ ისე, რომ ჩვენ მისი გადაკითხვა დაგვეზარა და არქივს გადავეცით. ანდა ერთი გვითხარით, რა ჩვენი საქმეა სხვისი პირადი საქმე!

ახალდაბელს. გეტყობათ, რომ თქვენ ძალიან გაინტერესებთ, რომ თქვენი შემოქმედების რამოდენიმე სტრიქონი მაინც დაიბეჭდოს. ჩვენ გისრულებთ სურვილს და თქვენი ლექსიდან მოგვყავს ის ადგილი, რომელიც, ალბათ, თქვენ ყველაზე უფრო მოგწონთ.

შემდეგ ზევით გზას განვაგრძობ,
ახლოა სამკითხველოა...
— შიგ წიგნები რომ არ არის
ნეტა ეს ვისი „დელოა"?

ნამოჭვარას. როდესაც წერილის ბოლოში თქვენი ფსევდონიმი წავიკითხეთ(და უნდა გამოგიტყდეთ სიმართლეში, რომ თქვენი წერილის ჩვენ წავიკითხეთ ჯერ სათაური, შემდეგ ავტორი და ბოლოს შინაარსი), მაშინვე დავრწმუნდით, რომ მასალა უვარგისი იქნება. აი, თქვენ რომ თავისი თავით შეგეფასებიათ მომხდარი ამბავი, დარწმუნებული ვართ თქვენს წერილს ეს ბედი აცდებოდა.

კანჭარაკუნას. ჩვენს ბედს შენატრით:

შენთვის ქვეყანა ბურთია.
ან სათამაშო ჩაქაო,
არ ვიცი თუ სხვა შენსავით
ბედნიერია აქაო.

ასეთ წერილების განხილვა თუ ბედნიერებაა,—მაშინ მათი წერა კიდევ უფრო უდიდესი ბედნიერება უნდა იყოს,—და, საშასადამე, თქვენ ჩემზე უფრო ბედნიერი... მაგრამ თქვენ თავისი თავი არ მიგაჩნიათ ბედნიერად. და აი რატომ

არ იქნა ...ერთხელც არ იქნა
ჩემი ნაწერის დაბეჭდვა...
ქემაინც მიპასუხებდეთ,
რომ ის გოდორში ჩაიდვა.

აჰა, კიდეც გიპასუხებთ და კიდეც დაგიბეჭდეთ რვა სტრიქონი.. იმედია, ამიერიდან მაინც თავს არ ჩათვლით უბედურად.

ბზეკაკოდალას. (დვაბზუ). გვწერთ:

ეხლა რომ საქმე წააგეს,—
— ერთმანეთს სდებენ ბრალსაო...
—დაცხრენ... ჭკუაზე მოვიდენ,
ალარ ამღვრევენ წყალსაო.

ჰო-და თუ კი ასეა, შენაც გაჩერდი, თორემ, იქნებ... თევზი მოენატროთ.. ხოლო თევზის დასაჭერად კი წყლის ამღვრევაა საჭირო... თუმცალა ლევარსი როხროხაძის თქმით, ამღვრეულ წყალში უფრო ძნელია თევზის დაჭერა, ვიდრე დაწმედილ წყალში.

„ფილოსოფოსს". თქვენ თუ თქვენი თავი ამ წერილის დაწერისათვის ფილოსოფოსი გგონიათ, მაშინ ყველა ისინი, ვინც ფსიქიატრიულ სამკურნალოში არიან მოთავსებულნი, ფილოსოფოსები ყოფილან ანდა თქვენ იქნებ ეს გგონიათ ფილოსოფოსობა:

ყველას სჯობია დღეს მიკიტნობა
ბორშს და სუპს შესჭამ თუ გსურს ორ საინს.
ფული რომ მქონდეს,—ვიქეიფებდი
და გავძღებოდი ერთხ მაგრად მაინც.

ცოტა გკლებიათ ჯიბეში, ხოლო **სხვა ალაგას** კიდევ მეტი; ხოლო თუ სად, სად არის ეს სხვა ალაგი თქვენ მას ადვილათ ნახავთ, იგია თქვენი სხეულის ყველაზე უფრო ზემო ნაწილი.

ყარყუმს. თქვენი ლექსის თითოეული ტაეპი ასე თავდება (და ესეც მოპარულია):

დავდივარ, დავდივარ
არავის არ ვარგივარ...

თქვენი წერილიც თქვენ ჰგვანებია.

„ვაუკაცს". თავისი საკუთარი თავის გატეხა ვერაფერი ვაჟკაცობაა. მაგრამ ჩვენ მაინც ვიბრალებთ თქვენს გატეხილ თავს და ვბეჭდავთ თქვენი ლექსის იმ ნაწილს, სადაც თქვენს თავს კატასტროფა შეემთხვა.

ვერ დავასრულე ლექსი რითმებით...
ბრაზით ვახალე მე კედელს თავი.
დაცინვით ვუთხარ ჩემს გატეხილ თავს:
—ახია შენზე შე ყუროუმსალო.

ლექსის დაწყებისას რომ მასე მოქცეულიყავით, ჩვენთვის უმჯობესი იქნებოდა.

---

*) ნამოჭვარას გურიაში ეძახიან ისეთ კვერცხს, რომელიც უვარგისობის გამო კრუხმა ვერ გამოჩეკა. ნამოჭვარა წარმოსდგება სიტყვიდან: **მოჭვა,** რაც გურულად ნიშნავს კრუხს.

ვის ერგო 50 მანეთი

№ 2 კონკურსის შედეგები

2 № კონკურსის სურათი

კონკურსში მონაწილეობა მიიღო სულ 4.356 კაცმა. ამათში პროვინციიდან 2.978; ქ. ტფილისიდან—1.134; ამიერ-კავკასიის ქალაქიბიდან—229 და რუსეთიდან—15.

მონაწილეთა სოციალური მდგომარეობა ასეთია: მუშა—846; გლეხი—476; მოსწავლე—1.362; მოსამსახურე—1.478 და სხვა—193.

ჟიურიმ დააჯილდოვა შემდეგი წარწერები:

პირველი ჯილდო 30 მანეთი ერგო წარწერას:

ჩემბერლენის გულახდილობა

არ ვიცი, რომელი უფრო სახირცხვოა—ჩემი ნოტა თუ ჩემი სიშიშვლე!.. ამ გაზეთებმა კი მაინც მთლად გამოაშკარავეს ორივეს სიმახინჯე.

წარწერის ავტორი:

ანთიძე პლატონ გიორგის-ძე*)
(ტფილისის საყუდის ზეინკალი.) პლეხანოვის პროსპექტი № 114.

მეორე ჯილდო 20 მანეთი ერგო წარწერას:

გაგაშიშვლეს

ნეტავი რამ მომაგონა რადიო და ფოსტა,—
ქვეყანას რომ სწრაფ გადასცეს ჩემი გრძელი ნოტა.
დავმახინჯდი, როგორც ხედავთ, ჩემბერლენი კოხტა
გამაშიშვლეს გაზეთებმა.. წამაფარეს ნოტა.

წარწერის ავტორი:

აბაშიძე გიორგი მინას-ძე**)
(მასწავლებელი) ზესტაფონი. რუსთველის ქ. № 14.

---

*) ჯილდოს მიღება შეგიძლიათ გაზ. „მუშა“-ს მთავარ კანტორაში (ჯორჯიაშვილის ქ. № 6)

**) ფული გამოგეგზავნებათ ფოსტით.

კონკურსი № 3 გამოცხადებული იქნება შემდეგ ნომერში

უკვე დაიწყო აპრილისათვის ხელისმოწერა

გაზ. „მუშა“-ზე და ჟურ. „ტარტაროზზე“

ტფილისში ხელისმოწერა მიიღება გაზ. „მუშა“-ს მთავარ კანტორაში

(ჯორჯიაშვილის ქ. № 6)

პროვინციებში რწმუნებულებთან და მთავარ კანტორის განყოფილებებში

გაზ. „მუშა“ „ტარტაროზი“-თ თვეში ღირს 80 კაპ.

ამთავიდანვე იზრუნეთ გაზეთის გამოწერისათვის

როგორ შეხვდა სტეპო ფასების დაკლებას

1 უყურებს სტეპკო პლაკატს,
ამბობს:—ამომხდეს სული,
თუ არ უყიდე კაბა
ცოლს ხვალ აღებულ ფულით!.

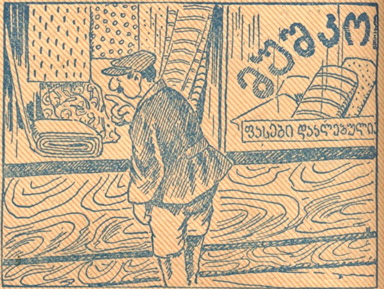

2 დღე ასე სანატრელი
გათენდა როგორც უქმე,
კოპერატივთან ცოლი
უცდის სტეფანის უკვე.

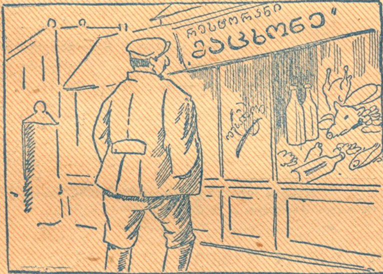

3 სამიკიტნოდან სტეპოს
თითქოს რ ლაცა ეცა.
შეხედა კარებს ერთი
და მოხოში ჩაიკეცა.

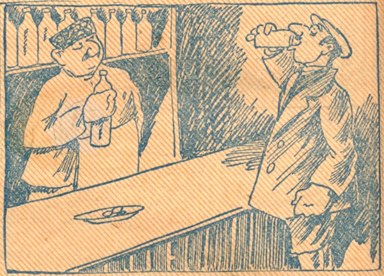

4 ფასები დაუკლიათ.
გამოვა მაინც სწორი...
სტეფანემ ხუხა ერთი...
სტეფანემ ხუხა ორი!..

5 ქალმა უცადა ბევრი.
ბოლოს ასწია თავი,
და ქმარის ერთ-ერთ ნაცნობს
გაუდო მკლავში მკლავი.

6 დილას საკანში სტეპომ
წაივლო თმაში ხელი;
მაგრამ იმისთვის უკვე
არავინ იყო მხსნელი!..

ალმასკომის სტამბა კამოს ქუჩა № 68.